

СЕАДЕТИН МУЈЕЗИНОВИЋ, ДИРЕКТОР РЕГИОНАЛНОГ ПОЗОРИШТА НОВИ ПАЗАР

АКО НЕ ГИНЕТЕ ЗА ПОЗОРИШТЕ, БОЉЕ НЕМОЈТЕ УОПШТЕ ДА РАДИТЕ

„Наша је идеја да некада направимо зграду која би била примерена позоришту. Амбициозно, али, што да не”, казао је Сеадетин Мујезиновић

„Београдско драмско позориште никада није радило копродукцију са неким позориштем из Србије, већ углавном са кућама из Хрватске, Словеније, Француске, Немачке... Са управником БДП-а сам и пријатељ и желео сам да представу радимо заједно. Све се скоцкало и ишло лако. Прва проба је била у Београду, а онда смо са глумцима дошли у Нови Пазар где смо имали око два месеца активног рада”, објаснио је Сеадетин Мујезиновић, директор Регионалног позоришта у Новом Пазару, осврнувши се на сарадњу са позориштем из Београда на припреми представе „Људи без гробова” која је изведена друге вечери фестивала.

Осим евидентно вредној ради, било је времена и за уознавање са Новим Пазаром?

„Већ у првом обраћању сам рекао да у времену разних стереотипа можда неко има неке предрасуде о Новом Пазару. Испоставило се да после два месеца неки нису желели да се врате у Београд. Уживали су, а и набацили по неколико килограма код нас. На њих је посебно оставио утисак град пун младих људи који живи 24 сата. Ансамбл је сличних година и врло брзо су се уклопили. Они који дођу код нас, радо се и враћају. Они су најбољи амбасадори нашег града.”

Посебан је изазов радићи представу њисца који је присутан за време процеса?

„Енес и ја смо пријатељи, већ пар година смо причали шта и како урадити. Свестан је шта је позориште и да не може цео роман стати у представу. Није хтео да гледа пробе, веровао нам је. На премијери је први устао и аплаudirао, први нам је честитао.”

„Заговорник сам копродукција, да учимо једни од других, разменимо енергију, знање, добијемо квалитетнију представу. Осим тога, у сарадњу имамо две премијере. Поделите и трошкове. Не остављајте математичка питања постојећим - колико ће чијих глумаца бити. Пређућемо редитељу да уради поделу каква њему одговара.”

Осим ове представе, шта је још актуелно на вашем репертоару?

„Паралелно са вечерњом имамо дечју сцену, јер Пазар је град младих. Имамо око 15.000 основаца и одличну сарадњу са школама. Као управник желим да радимо мање представа, али да су квалитетне. Желимо да представе за децу буду истог квалитета као оне за вечерњу сцену, да деца науче о животу, љубави, доброти. „Људи без гробова” је последња вечерња представа, а пре тога смо радили представу „Бруклин и мачке у контејнерима”, у режији Јелене Богавац, по тексту Виде Давидовић. Направили смо и изузетну комедију „Терапија” коју је радила Оља Ђорђевић. Кад год је играмо, седим у публици и смејем се. Треба нам смеха.”

Колико је све што подржано у финансијском смислу?

„Позориште је колективна ствар, или га волите или не волите. Ако нећете да гинете, немојте уопште да радите. Кад себе уложите, дођу и паре. Можда се неће сложити неке колеге, али то је моје искуство. Када тако радимо, имамо на основу чега да тражимо новац. Град издваја коректан износ за институције културе, што задовољава наше потребе. Истина, увек треба више, али нађе се начин. Ту су и копродукције, удружујемо средства и знања. Хендикеп је што још увек нема закона о позоришту, али се надам да ће и то да се реши. Пратимо републичке конкурсе, па и ту добијамо средства. Ми смо од оснивања под истим кровом са Културним центром. Ту су и биоскоп, фолклор, политички скупови, верски

скупови, позориште. Желимо да некада направимо зграду која би била примерена позоришту. Амбициозно, али, што да не?”

Ана Милошевић

АМАР ЂОРОВИЋ, МЛАДИ ГЛУМАЦ У УЛОЗИ СЕМИРА У ПРЕДСТАВИ „ЉУДИ БЕЗ ГРОВОВА“

МОГУЋНОСТ ИЗБОРА ИЛИ ПОНАВЉАЊЕ ГРЕШАКА ПРЕДАКА

*„Важно је да се људи баве својим животоном
и да гледају у сопствену будућност“*

Амар Ђоровић је познат ужичкој публици јер је 2015. године играо у комаду „Бетон махала“, у режији Бранислава Трифуновића и Рифата Рифатовића, којег је на Књижевном фестивалу „На пола пута“ извело осам младих глумаца позоришне трупе „Јој, ево их ови“ из Новог Пазара. Потом смо га гледали у комаду „Наш син“, у продукцији београдског Хартефакта, који је гостовао у априлу ове године на истом фестивалу. Синоћ је играо Семира Нумића у представи „Људи без гробова“, по роману Енеса Халиловића, у режији Стевана Бодроже и у копродукцији Регионалног позоришта Нови Пазар и Београдског драмског позоришта.

Говорећи у суперлативима о писцу Енесу Халиловићу, млади и награђивани позоришни, филмски и телевизијски глумац истиче да му је прича о Нуману Нумићу, о коме је слушао митове, била веома интересантна и каже да није био сигуран у то да је тај човек стварно постојао.

„Само истраживање те теме било је узбудљиво и занимљиво, али занимљиви су и остали слојеви комада“, каже Ђоровић, члан ансамбла БДП-а.

Семир се суочава са драмом транзиције сопственог идентитета, од оног из прошлости, који је изграђен на миту, до истине из садашњости, и без обзира на то, он је на сцени без непотребних емотивних набоја...

- „У тим тренуцима људи најпре доживе шок. Можда Семир, током представе, нема емотивних 'испада' јер ми је то било узбудљивије него да тај лик градим патетично. Одједном сазнаје ко му је биолошки отац и појављује се његов брат близанац кога није видео још од детињства. Шок је била прва његова реакција, а из тог стања произашло је и све остало. Било ми је најузбудљивије управо то - како се човек избори са таквим тренуцима и то сам пробао да покажем на сцени.“

И ми тешко живимо у времену разних пројекција и

митова о прошлости. Како се од тога „излечити“?

„Наш највећи терет је то што смо оптерећени прошлошћу, која може да буде фиктивна или наметнута, као што се то десило на нашим просторима. Огроман део живота трошимо на то шта је било и како је било. Али, када бисмо се ослободили тог терета и почели да се бавимо својим животима и будућношћу, онда бисмо много више напредовали. Овако, нисам сигуран у то да имамо простора за напредак. Комад „Људи без гробова“ гледаоцу, поред осталог, нуди питања - морамо ли да наставимо путем наших предака, имамо ли могућност избора у окружењу које је веома сиромашно, имамо ли заиста простора за било какав напредак или заправо понављамо њихове грешке.“

У комаду се преплићу и „свађају“ прошлост, фикција о прошлости и садашњост. Као да је све то приказ и нашег тренутка...

„То и јесте најбољи део ове представе. Нисмо се фокусирали само на прошлост, нити само на садашњост, већ смо их 'помешали' и бавили се и једном и другом тематиком и надам се да смо гледаоце испровоцирали да о свему томе размисле када изађу из позоришне сале.“

Може ли се у будућност ако поштено не „распреми-мо“ прошлост?

„Желим да верујем да је то могуће. Толико проблема нас је задесило у региону, од ратова и свега осталог, али кад год се осврнемо на то увек настају поделе, препреке и свађе. Све то данас оптерећује и младе људе, али постоји много младих који се тиме уопште не баве. Можда је прошло довољно времена од такве прошлости или постоји неки други разлог за такав њихов однос. Шта год да је, важно је да се људи баве својим животом, да гледају у сопствену будућност и то је много важније него бити у прошлости.“

Н. К.

КРОЗ КОПРОДУКЦИЈЕ СТИЧЕМО ПРИЈАТЕЉЕ

Зоран Максимовић, водитељ Округлог стола: Ово је трагична и романтична прича митских предиспозиција о животу и смрти Нумана Нумића. Ово су била два позоришта, али су у игри јединствени. Осетили смо јединство, љубав према ономе што раде.

То је чар позоришта.

Сеадетин Муџезиновић, директор Регионалног позоришта из Новог Пазара: Често говорим да волим копродукције, оне доносе добробит за обе куће. Прокрвимо ансамбл, разменимо идеје, а овога пута смо имали срећу да радимо са Београдским драмским позориштем. Посебно је лепо што кроз копродукције стичемо пријатеље.

Рифат Рифатовић, глумац: Нуман Нумић је лик који сам „кувао” годинама. Имам утисак да је то једна од ствари које су чекале да се десе. Пут до њега није био претежак јер кристално јасно разумем тог човека. Он је стварно постојао, живео је у околини Новог Пазара и заиста је убио 47 људи. Живео је у селу које се звало Рибарићи. Разговарао сам са људима који су га познавали и од њих сам сазнао да је то био човек кога су се стварно плашили. Тражећи свој кључ за лик, желео сам да се он једино плаши себе.

Амар Ђоровић, глумац: Код ове представе је најлепше то што смо се међусобно повезали на диван начин. У почетку нисмо знали где да сместимо Семира и захвалан сам целој екипи што је била ту за мене и помагала ми у преиспитивањима себе и лика.

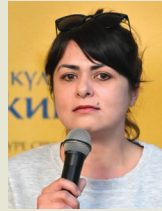
Милена Павловић, глумица: Ова представа је била велики изазов. Срећна сам што сам имала прилику да је ра-

дим у Новом Пазару. Тимски рад који смо имали је привилегија. Привилегована сам и јер ме је овај роман јако подсетио на „Сто година самоће”. Необични простори и ритуали који припадају поднебљу на коме се радња дешава подсећају на Маркеса. Надам се да смо роман Енеса Халиловића успели да представимо на добар начин.

Александар Јовановић, глумац: Ја сам у Београдском драмском позоришту, а београдска позоришта имају свој начин функционисања, у материјалном, инфраструктурном и сваком другом смислу. Заиста је било изузетно доћи у младо позориште у Новом Пазару које се бори на све начине. То ме је вратило на суштину и питање – зашто сам пре 16 година одлучио да изађем на пријемни испит. У позоришту је, наравно, важно шта имате да кажете, шта да поделите или искусите на сцени, као глумац, човек, интерпретатор. Понекад заборавимо суштину, а ови људи из Новог Пазара са којима смо радили су заиста изузетни. Они опслужују представу на најбољи могући начин. Некада можда немају идеалне услове, али имају идеално срце. Мени је ова лекција била драгоценца. Били смо одвојени од своје куће, своје породице, колега. Лако ми је играти и бити срећан са колегама које знам цео живот, али то сам имао и у Новом Пазару. Од њих треба учити како један ансамбл са свим разликама и неслагањима функционише када је најважнија ствар у питању, а то је представа. Представа је веома гледана и у Београду, људи је воле. Мислим да смо урадили одличну ствар.

Лемана Бећировић, глумица: Част ми је да други пут имамо прилику да радимо текст Енеса Халиловића. Сматрам да је он маг савремене књижевности, а наш је савременик, дружимо се са њим. Лично сам поласкана и желим да нам дуго живи, а ми да дуго радимо његове комаде.

Ана Милошевић

„ЉУДИ БЕЗ ГРОБОВА”

ПО РОМАНУ ЕНЕСА ХАЛИЛОВИЋА, У РЕЖИЈИ СТЕВАНА БОДРОЖЕ
БЕОГРАДСКО ДРАМСКО ПОЗОРИШТЕ И РЕГИОНАЛНО ПОЗОРИШТЕ НОВИ ПАЗАР

ГЕНЕЗА ЈЕДНОГ ЗЛОЧИНА

Ко су људи из наслова романа Енеса Халиловића? Одметници од друштва и убице, на тајном месту закопани, да се и сећање на њих убије, и да им следбеници од гробова не би правили светилишта. Сећање ипак опстаје, и баш око тих безгробних се плету приче и стварају митови. Једна таква легенда повод је Халиловићевог романа, по чијим мотивима су драматуршкиње Александра Јовановић и Нина Плавањац написале драму. И велики су посао урадиле, јер су веома разуђено штиво, које се повремено губи у рукавцима, прецизно фокусирали на злочин, на контекст који га је омогућио, као и последице по потомке, чиме се директно реферирају на античку трагедију - грехове отаца плаћају синови.

Како се постаје убица, на то питање или нема правог одговора или има одговора колико и убистава. Нуман Нумић, Енеса Халиловића, свој крвави пир је започео као последњи у дугом низу гладних, понижених и посрамљених. Ако грехове отаца плаћају синови, засигурно се исто дешава и са понижењем – генерацијама обесправљених и гладних ће кад-тад кренути по правду. А, ако је правда предалеко и недоследна, крв ће свеједно потећи, као крик очаја. Тако Рифат Рифатовић и игра Нумана убицу, не правдајући злочин ни у једном тренутку, већ фокусирајући се на бол који га раздира и за који Нуман не налази решење сем у убијању.

Енес Халиловић је писац који судбине ликова нераскидиво повезује са миљеом у којем постоје, а који писац добро познаје јер ту живи. Реч је о Санцаку, о Новом Пазару, о миљеу где традиција још увек успева да однесе победу над животом. Реч је и о неразвијеном крају, где и сиромаштво односи победу над животом. О два брата и две сестре са дна друштвене лествице, о њиховој борби да преживе, о размимоилажењима и различитим путевима у животним изазовима, о накарадно схваћеном поносу као последњој линији одбране пред неправдом. Реч је и о потрази за оцем којом се отвара питање које затвара представу, а гласи - ко је заправо отац? Или - ко је прави отац? Односно - које се очинство рачуна? И мада је замајак трагичних догађаја неостварена љубав, најмање је овде речи о љубави.

Мозаичке структуре, драма шета између прошлости и садашњости. У прошлости је остао отац убица, у садашњости живи син који покушава да изађе из сенке очевог злочина, уједно и да открије све о њему. Њихове судбине се полако склапају, а судар два времена редитељ Стеван Бодрожа спроводи на аскетски очишћеној сцени пресече-

ној вертикалама шипки на чијим врховима су светиљке, као и шипки које граде наслоне столица (сценографкиња Зорана Петров). Све те вертикале дозивају решетке затвора, сугеришући да су и тлачитељи и потлачени заточеници затвора једног миљеа са чврсто постављеним правилима игре, затвора из кога само ретки успеју да побегну, на овај или онај начин. Два замућена огледала у позадини стварају визуелни утисак умерене реалности, тешку атмосферу митског времена очева која се прелива на садашњост синова. Огледала окренутих према публици.

Оквир представе, њен почетак и завршетак су у лудници у којој Амар Ђоровић, као Нуманов син Семир, прикупља делове приче о оцу кога није ни упознао јер је рођен пошто је отац већ био убијен. Амар са успехом кроз читаву представу носи тешку позицију пасивног лика, лика посматрача, дајући му глумачки чврстину неизмерном топлином и сасвим благом иронијом. У белом мантилу, Семир је уједно и неговатељ свих тих ликова прошлости. Стеван Бодрожа суптилно провлачи овакве редитељске метафоре из позадине, стављајући у први план нарацију, ритам представе, атмосферу и нарочито карактере ликова. У аскетским условима готово празне сцене, са глумцима који су носиоци више ликова, а све време су присутни на позорници, и уз веште трансформације помоћу тек понеког детаља.

Александар Јовановић кроз три потпуно различита лика, без јаким спољних ефеката, демонстрира високи домет глумачке унутрашње трансформације, посебно јак као бескрупулозни локални примитивац. Душан Живанић, као Нуманов поремећени брат, изузетно је прецизан и сугестиван у лудилу, са осетним унутрашњим набојем. Харис Шећеровић и Никола Мијатовић супериорно се и са шармом крећу кроз неколико улога.

Лемана Бећировић је енергична и жустро сестра побуњеница, и неодољиво смешна тетка из Деспотовца. Ема Муратовић је нежна, снена од љубави, вољена беспомоћна жена, док је Кристина Јевтовић прагматична савремена девојка. Милена Павловић, као тетка, практично је главни лик, повезујући садашњост са прошлошћу, од кротке девојке до немоћне старице, ослонац и везивно ткиво породице.

Ово је представа рађена по великом роману. Она приповеда о неким људима, о неким животима које нећете брзо заборавити.

Александра Гловацки

НОВОПАЗАРСКА ПРИЧА О ПРОКЛЕТСТВУ ПРЕДАКА

Критика: „Људи без гробова“

Роман Енеса Халиловића „Људи без гробова“ представља стилско, жанровско и поетичко укрштање различитих књижевних утицаја које је аутор искористио како би исприповедао причу о одметнику и насилинику Нуману Нумићу. Поред тога што је роман заснован на истинитој личности и догађајима из историје Новог Пазара и његове околне, препознаје се утицај античке књижевности у виду проклетства предака и трагичке грешке, романтичарских наратива о разбојништву, трагањем за правдом по сваку цену и трагичној љубави, али се препознаје и утицај народних наратива о хајдуцима.

Пренети причу овог романа на сцену свакако није лак задатак, али, са друге стране, ауторски тим има на располагању обиље материјала које по потреби може селективно користити. Стеван Бодрожа, који је режирао „Људе без гробова“ у копродукцији Београдског драмског позоришта и Регионалног позоришта Нови Пазар, и наводи у редицеј експликацији да је представа само покушај да се у драмску форму преточи Халиловићев фантазмагоричан свет. У сарадњи са ауторкама драматизације Александром Јовановић и Нином Плавацац, Бодрожа режира „Људе без гробова“ као мрачну бајку која обједињује све остале поетичке утицаје присутне у роману.

Мешавину различитих поетских утицаја је интересантно пратити, не само у књижевном предлошку, већ и у Бодрожиној представи. Са једне стране, миље сиромаштва и насиља, које без сумње бар делимично утиче на Нумана да постане разбојник, асоцира на натурализам, али визуелни идентитет представе – глумци обучени у једноличну црну одећу (костимографкиња: Тајјана Радишић) и сценографија заснована на огледалима и лампама са дугачким металним сталцима (сценографкиња: Зорана Петров) – указује на онирички квалитет представе. Препознаје се и амбиција представе да се, бар, дотакне одређених друштвених проблема попут централизације и рушења делова града у којима живе сиромашни – тако наратор представе Семир Нумић остаје без дома приликом повратка у Нови Пазар – али је примарни акценат представе на односу оца и сина, тачније на раз-

бојничком животу оца и страху сина да ће постати као свој отац, иако га никада није упознао.

Најузбудљивији део представе везује се за Нуманову причу, његово одметништво, уврнути осећај правде и потребу да се освети свету који га је обесправио. Рифат Рифатовић се одлично истакао у улози Нумана, уверљиво дочаравајући његову окрутност, али и рањивост у тренуцима када трпи насиље од своје околине. Са друге стране, лик његовог сина Семира Нумића је недовољно драматуршки развијен, иако је у питању наратор приче и син који чека да се на њега сручи проклетство и грех оца. Проблем је, чини се, управо у томе, што је Семир пасиван лик који више чека да му се радња догоди него што ће сам деловати, а тај проблем се нарочито истиче када се Семир постави у контрапункту са проактивним Нуманом. Због овакве драматуршке поставке, ни Амар Ђоровић, иначе одличан глумац, што доказује његова ранија улога у Хартефактовој представи „Наш син“, није успео да се значајније глумачки изрази.

„Људи без гробова“ обилују и другим драматуршким и извођачким манама које отежавају праћење представе. Број ликова је толико велики, а већина глумаца игра више од једне улоге, и њихово појављивање на почетку представе је нагло и без адекватног увода за сваки лик, па публика део представе прати без јасног координатног система ликова у својим главама. Како представа одмиче, тај проблем постепено нестаје, али се јављају поједине сувишне наративне епизоде које не играју никакву улогу у развоју главне приче, попут Семировог краткотрајног одласка у Деспотовац где живи са тетком и течом.

Иако током гледања представе остаје доста нејасноћа на наративном плану, главни део приче остаје јасан и Бодрожа са креативним тимом доводи причу о односу сина и оца до свог апсурдног врхунца који публику натера да преиспитује свој однос према прецима, историји и њиховом утицају на садашњост. Ефектан крај, као и парболе које су доследно спроведене током целе представе, утицаће на то да „Људи без гробова“, поред свих својих мана, публици ипак остану у позитивнијем сећању.

Борисав Матић

СВЕ ЈЕ МНОГО ОСЕТЉИВИЈЕ ТАМО ГДЕ ЈЕ ДРУШТВО СИРОМАШНО

„Никако не можемо да се оштринемо од вечитије борбе”, истакла је глумица Лемана Бећировић говорећи о представи „Људи без њорова”, рађеној по роману Енеса Халиловића.

„Главни проблем је бол зашто што се све исто понавља”

„...Пропаст породице значи и пропаст целог друштва. Све је много осетљивије тамо где је друштво сиромашно, а таквих људи је много. Највећи проблем је то што они нису видљиви. Ипак, ту су, живи, на рубу, и немају иста права као људи који имају новца, поготово ако су из малих средина. Они не постоје само у околини Новог Пазара, већ на целом Балкану, у целом свету. Мислим да се Енес бавио пи-

тањем и борбом који постоје и опстају од антике до данас. Сада су ту психотерапије, па се бавимо својим прецима, тражимо разлоге зашто смо баш овакви. Када смо градили ликове, ми смо пошли од тога какав нам је брат. Наравно, постоји љубав, она је изнад свега, али постоји и понижење, цена коју морамо да платимо за љубав. Некад смо спремни да је платимо, некад не.” **А.М.**

УТИСЦИ ПУБЛИКЕ О ПРЕДСТАВИ

Д.М.: „Нисам одушевљен. Највећи утисак представе су глумци, посебно Ема Мурашовић. Занимљива продукција.”

Љиља Бојовић, пензионерка: „Представа је савршена. Гледала сам је по први пут. Глума и све остало – савршенство.”

Дуња Вујаковић: „Свидела ми се многа представа. Сигурно ћу о њој размишљати. Оставила је јак утисак на публику.”

М.Ж.: „Под утиском сам, катарза превелика. Амар маестралан, игдала сам ја и у „Нашем сину”. Цела глумачка екипа ми је била феноменална. Дуго ћу размишљати о представи.”

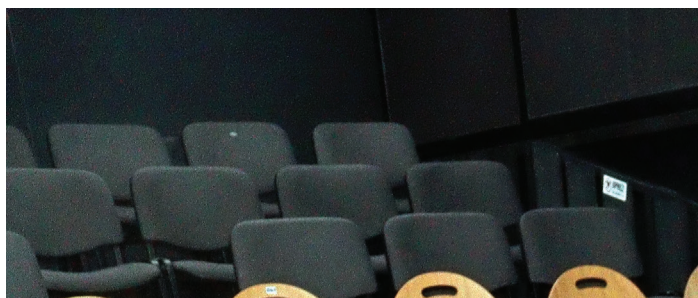
М.Р.: „Уникална представа, њамније се дуго. Глумци су јако добри, мада их нисам у неким деловима баш разумела. Мислим да представа има пошеницијала да се нађе и на другим фестивалима.”

• ТРИБИНА 16. маја

Мала сцена NARODNO POZORIŠTE UŽICE од 18 сати

„Значај драмског одсека Факултета уметности у Приштини (са привременим седиштем у Звечану – Косовској Митровици) на развој глумачких ансамбала у институцијама Заједнице професионалних позоришта Србије”

Говоре: емеритус проф. Светозар Рапајић, проф. мр Андријана Виденовић и проф. мр Естер Милентијевић, деканка Факултета уметности у Приштини (Звечан – Косовска Митровица) Модератор трибине: др ум. Немања Ранковић

ВЕЧЕРАС НА СЦЕНИ

„КОШТАНА”

Аутор:	Борисав Станковић
Режија и адаптација:	Јана Маричић
Продукција:	Народно позориште Ниш
Сценограф:	Миодраг Табачки
Костимограф:	Борис Чакширан
Композитор:	Божидар Обрадиновић
Сценски покрет:	Миодраг Крчмарик
Лектор:	Наташа Илић
Асистент режије:	Невена Димитријевић

УЛОГЕ

Коштана, певачица и играчица:	Уна Костић
Салче, мати јој:	Маја Вукојевић Цветковић
Хаџи Тома:	Александар Маринковић
Стојан, син му:	Данило Миленковић
Ката, жена Хаџи Томина:	Евгенија Станковић
Магда, механџика:	Ивана Недовић
Арса, председник општине:	Милош Цветковић
Митка, брат Арсин:	Дејан Лилић
Стана, кћи Хаџи Томина:	Нађа Недовић Текинџер
Васка, кћи Арсина:	Наталија Јовић
Коца, другарица њина:	Николија Мичић
Пандур:	Петар Миљуш
Музичари:	
Александар Стевановић (хармоника)	
Ненад Танчић (тарабука)	
Војкан Добросављевић (кларинет)	
Горан Савић (гитара)	
Предраг Бранковић (бас)	

Суфлер:	Вања Шуклета
Инспицијент:	Добрила Марјановић
Дизајн тона:	Слободан Илић
Дизајн светла:	Дејан Цветковић
Светло:	Давид Јовановић

РЕЧ РЕДИТЕЉКЕ

„... Уплашени, а храбри; страствени, душевни, бољеиви, ватрени; сумњичави, ал’ и радознали, сирови, жестоки, збуњени, нежни, ови су глумци и против свог разума пратили ритам мог инстинкта. Зато они, за разлику од ових Бориних, знају: ја сваку своју представу одбољујем. Хвала им што играју ту тајну.”

Јана Маричић

ИЗ КРИТИКЕ:

„Станковићева је Коштана први пут у Нишу изведена 1901. године, само годину дана након праизведбе у Народном позоришту у Београду. Ако бисмо детаљније истражили историју нишког позоришта, учили бисмо да је управо ово дело било једно од најигранијих и најчешће постављаних комада уназад сто година на сцени овог театра. Зато и не чуди што је управа Народног позоришта Ниш одлучила да свој 137. рођендан обележи премијером комада из врањског живота с песмама. Више пута прерађивана од стране самог аутора, мењајући и жанровско одређење, ова најновија Коштана адаптирана је и изведена под редитељском палицом Јане Маричић. Намерно истичем да је реч о адаптацији, како не би било забуне или пак коментара на рачун тога да Бора неке сцене не би написао, а питање је да ли би их уопште и узео у разматрање. Ипак, оно што је Јана Маричић са својим тимом сарадника и глумцима, који су изнели представу, остварила, од почетка до краја, прати ту линију њеног тумачења и виђења приче о Коштани, али не само о Коштани већ о поривима, нагонима, антагонизмима и патњи као заједничком имениоцу за све Станковићеве јунаке.”

„Ово је универзална прича о људској патњи, о положају жене о проћерданим приликама и животу без смисла.”

„Гледајући овај комад понеће вас дерт, заиграће вам рука у ритму музике, али и нешто у грудима, уколико је ичег и остало након живота у свету који нас ломи, гута и забрањује да будемо у складу са собом.”

др Јелена С. Перић,
позоришни критичар Радио Београд 2

СУСРЕТИ

СУСРЕТИ 5. мај 1968. године

Уређује

Јоаким Вујић

ЗАР ЈОШ И — РЕДИТЕЉА...

У једном граду (зна се ком) позориште се обрати скупштини општине с молбом да му се дају допунске дотације, јер су примили редитеља кога до тада нису имали.

— Е, баш су ови из позоришта чудни и нескромни људи. Дали смо им паре за глумце а они сад хоће и — редитеља! — Љуте се надлежни за финансије у општини.

ЕВО ПОПОВА!

Редитељ Арса Јовановић и књижевник Бора Пекић оду, пре неки дан, да виде цркву у Чајетини. Две сљанке које су дуго, због неког посла, чекале пред црквом, кад их спазише радосно узвикнуше:

— Добро је, ево — попова!

До забуне је дошло што Арса и Бора носе — браде.

„СУСРЕТИ“ НА — РИНГУ

Боксерски клуб, који постоји само на папиру, понудио је домаћину, ујичком Позоришту, свој неискоришћени — ринг.

— Требаће вам, веле боксери, за те ваше „Сусрете“. На њему можете да организујете „сусрет“ глумца и — критичара.

УЈИЧКИ „ОТПАД“ НА — „СУСРЕТИМА“

У ујичком „Отпаду“ задовољно трљају руке и кажу: — Е, баш је та богиња Талија нека „талична“ жена. Направи нам леп пазар... Народно позориште нам је, за „Лузитанско страшило“, откупило сво старо гвожђе.

ПОЗОРИШНИ МЕДАЉОНИ

„Чудна је то ствар, али често када глумац истински осети улогу, када се сав унесе у лик, утисак који тада оставља на публику недовољан је и празан, а понекад када не даје све од себе, кад је лишен тренутног доживљавања, утисак је „далеко бољи“.

„Позориште једне земље без сценских остварења класичних драмских текстова, биљка је без корена.

Позориште једне земље без сценских остварења савремених драмских текстова, биљка је која можда има корен, али цвета новим цветовима.

Позориште једне земље не може да се одвоји од осталог света, од стране класике и стране савремене драме, али још мање може да се одвоји од сопствене прошлости и сопствене садашњости.

ПОЗОРИЗАМ ПОКЛОН ЗАЈЕЧАРЦИМА

Добро дошли у Србију!
А која вас је невоља на што најшарала?

Владан Сокић

СУСРЕТИ 26. мај 2001. године

СУСРЕТИ 8. мај 1968. године

МИЛОВАН ВИТЕЗОВИЋ:

Афоризми

ГОВОРЕБИ О КУЛТУРИ
ЈЕДНОГ НАРОДА
МНОГИ ЉУДИ
ЗАБОРАВЕ
САМ НАРОД!

ДРЖАВА ОДУМИРЕ!
ТЕШКО КУЛТУРНИМ
СПОМЕНИЦИМА,
ОНИ СУ ПОД ЗАШТИТОМ!

КО ДУБИ
НА ГЛАВИ,
МИСАИ
ВОНОМ!

ЧУДНО ЈЕ
ПОЗОРИШТЕ!
ГЛЕДАШ,
ГЛЕДАШ
И ПАДНЕ
ЗАВЕСА!

ЈЕДАН СНОБ МИ СЕ
ПОПЕО
НА КЛАВИР!

ЕПИГРАМ:

О ЉУДИМА ЧЕСТО
УЛЕПШАМО САНКУ!
СВЕ НА СЕБИ НОСЕ,
А У СЕБИ НИШТА!
ЉУДИ КОЈИ НИСУ ЧУДИ
ЗА АТАЕТИКУ,
НЕ СНААЗЕ СА ОТСКОЧНЕ
ЉУДИ КОЈИ ЖИВЕ ИЗВАН
ПОЗОРИШТА,
А НИКАДА НЕ СКИДАЈУ
МАСКЕ!

7. ФЕБРУАРА 1864.
УМРО ВУК КАРАЌИЋ.
ДАН НЕПИСМЕНИХ!

ДРАМА

СТУДЕНТ: ИМАТЕ ЛИ
„ДРЖАВУ?“

БИБЛИОТЕКАР:

ИЗДАТА ЈЕ!

(завеса пада у немилост).

СУСРЕТИ 7. мај 1968. године

ЕРА ИЗ ПАРТЕРА

Многи сматрају да би Сусрети добили присуством београдских позоришта. Мени се чини да им је засад потребнија београдска публика!

Раде Јовановић

СУСРЕТИ
6. мај 1991. године

ЕРА ИЗ ПАРТЕРА

Милан Никићовић

ЗАБАВА

Позоришћа изједначавају људе: то су једина местиа на свећу где сиромашни могу одозго гледати на богаиаше

Marcel AUME

Уозбиљно се Ера у њаршери, не мрда.
Контрирао би као и до сада, ал страх га.
Шта ако каже: "Госјодине АЈМИ, а то неко чује, ето нове јолишичке афере." Зајто се одлучи на мање ојасну, иштимну варијанту:
"Госјодине Марсел, код нас сироишња не иде у јозоришће, код нас сироишња и сироишњска забава сјанује на дружом местиу.
Но, кад већ ишаш, код нас ни богаиш не иду у јозоришће, и они имају своју богаиашку забаву.
У јозоришћу је само оно осредње, айсолуишња мањина."

СУСРЕТИ 26. мај 2001. године

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ УЖИЦЕ

Трг партизана 12, 31000 Ужице
www.uzickopozoriste.rs, телефон благајне: 031/ 522-102

БИЛТЕН 60. ФЕСТИВАЛА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ „ЈОАКИМ ВУЈИЋ“

Издавачи: Народно позориште Ужице, Заједница професионалних позоришта Србије
Редакција билтена: Јелена Пенезић (уредница), Ана Милошевић, Ненад Ковачевић • Фотограф: Божидар Живановић

Тираж броја 3: 200 примерака

Дизајн и припрема: „Control Dizajn Studio“, Ужице • Штампа: „Графопринт“, Ужице